

“ALMA-MATER В ІМЕНАХ” -

Валентина ШПАК

Історія нашого навчального закладу — це відображення розвитку освіти в Кременці, який сягає глибини віків. Тут протягом століть відбувалась підготовка молоді до життя у суспільстві та передача нагромадженного досвіду.

Із розвитком суспільства з'являлися нові типи навчальних закладів, змінювалися завдання, форми та методи навчання. І нині в роботі закладів освіти минулого дослідники знаходять позитивні педагогічні ідеї, що заслуговують на увагу і можуть бути застосовані в сучасних умовах.

Висвітлення питань розвитку освіти відбувається по-різному. Зокрема, в нашому навчальному закладі десять років тому було створено Музей освіти, де наочно проглядається розвиток шкіл, які здебільшого працювали у спорудах нинішньої гуманітарно-педагогічної академії ім. Тараса Шевченка. На стендах і вітринах ожили, набули видимого образу події,

всі сили, власні знання вони віддавали справі професійної підготовки майбутніх учителів шкіл та вихователів дошкільних закладів, формували свідомих, гідних, порядних громадян суспільства.

Вони були взірцем для 15 — 19-річних юнаків та дівчат, які наслідували мудрих, щирих, добрих викладачів у всьому: як проводити перші уроки та заняття, як ходити, говорити, одягатись, як будувати власне життя.

Мені хотілося сказати щире, тепле слово про моїх колег по педагогічній праці, з якими разом ми дбали про кожного нашого вихованця-студента, заміняли їм батьків і матерів, готували до самостійного життя. Прагну згадати про всіх, хто став дорогим і близьким ще з тих далеких часів, коли ми були молодими. Я щаслива, що жила, працювала серед таких колег, про яких йтиме мова у книзі “Alma-mater в іменах”.

Упродовж багатьох років я була з ними поряд, знала їх в radoшах та успіхах, невдачах і печалях. З одними продовжую педагогічну працю, з іншими зустрічаюся рідше, ніж того хотілося б. На жаль, про багатьох наших колег вже доводиться нині говорити у минулому часі: жив, був, залишив про себе гарний спогад... Іноді ці спогади є дуже болючими, гіркими, оскільки це були найближчі, найрідніші люди, без яких важко

випускників і лише перелік викладачів, які в той час працювали. Коли приїжджають випускники на зустрічі, то завжди запитують,

чи нема такої книги про викладачів. Незручно оправдовуватись, бо вона дійсно мала би бути у Музеї освіти. Проте через фінансові труднощі видати велику за обсягом книгу

прийшли працювати зовсім молодими, освіченими сповненими сил і завзяття, щоб з усією відповідальністю взятися за важливу державну справу — формування майбутнього країни — вчителів і вихователів. Ми не рахувалися з часом, з негативними явищами та факторами. Ми працювали.

Ті роки не минули марно, не забулися. Ми пам'ятаємо всіх та все і з радістю повертаємось до тих спогадів. А час летить неабляганно швидко — минуло 47 років з часу відкриття педагогічного училища. І хоч пройшло стільки літ, нам здається, що все було так недавно...

Усе життя, з року в рік ми дивилися на молодих, на юні обличчя, тому й себе вважаємо молодими. Однак досить взяти окуляри й подивитися на колег, на зморшки біля губів та очей, які не завжди світяться

нині досить складно.

Необхідно завдячити Олегу Васильовичу Василюшину, котрий показав невеликі за розмірами книги-метелики — видання Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя. Ця ідея мені сподобалась: вона була дійсно практичною, реальною і доступною для здійснення. “Alma-mater в іменах” запланована як серія книг, що видаватимуться поступово. Перших чотири книги нещодавно вийшли із друку.

радисті й оптимізмом, — і повертаємось до реалій нашого сьогодення. А без окулярів картинка набагато веселіша: бачимо молодих людей, поряд з якими ми були десятки років, з якими ділили найкращі хвилини своєї праці та життя. Ще ближчими, дорожчими стають вони тепер для нас. І в душі кожного, попри усвідомлення віку, нинішнього становища, місця, залишається колишнє завзяття, повага до студентів, спрага до навчальної діяльності та любов і шана до навчального закладу, який нас об'єднав, визначив життєвий шлях і залишається “нашим” уже багато років.

Ми пишаємось нашою Alma-mater, яка за чотири десятиліття пройшла суттєвий шлях розвитку, і тим, що ми були свідками реальних змін навчального закладу: від педагогічного училища до коледжу, інституту й академії. Радую його сьогодення й перспективи, цілі. Сподіваємось що невдовзі Кременець матиме свій університет. Ми горді, що кожен з нас, хай у певній, невеликій мірі, причетний до розвитку вищої освіти в Кременці, до змін у роботі навчального закладу. Ми всі разом багато років вкладали маленькі цеглини у розбудову та трансформацію закладу, який нещодавно став академією.

Нині багато колишніх викладачів перебувають на заслуженому відпочинку з почуттям сумлінно виконаного обов'язку (хоч насправді не сидять без діла), а їхні знання та досвід віддані шляхетному поклонінню Педагога.

Прожиті роки, напружена інтенсивна

особистості викладачів, вихованців, речі, документи, книги, підручники з попередніх віків, різних історичних періодів. До цієї історії можна “доторкнутися” не лише подумки, а й візуально перенестися в ті далекі часи, осягнути епоху, ситуацію, особливості освітніх процесів, життя та працю людей кількох поколінь.

Ми не уявляємо собі, що можна поспішати вперед, не оглядаючись назад, забуваючи те, що було нашим життям чи життям попередніх поколінь, не користуватися надбаннями, досвідом людства. Пам'ять

— це прекрасна здатність і можливість людини, якою ми користуємось якнайширше, щоб рухатися вперед.

Наприкінці листопада в академії відбулась презентація моєї книги “Alma-mater в іменах”. Це видання про тих хто з перших років виховував студентство у новоствореному педагогічному училищі, продовжував працю в коледжі, гуманітарно-педагогічному інституті, академії. Все життя,

в житті. Сумно, що вже ніколи нам не зустрітись, не запитати про житейські справи.

Нам залишаються тільки спогади. І пам'ять про людей, поряд з якими йшли багато літ, дбали про авторитет і “обличчя” навчального закладу.

Розуміння того, що кожен викладач — це особистість, індивідуальність, а всі разом ми робимо спільний внесок у розвиток вищої педагогічної освіти в Кременці, породило задум написати книгу про викладачів. Вона стане продовженням літопису педагогічного училища та коледжу, розпочатого в книзі “Крізь літа — з любов'ю. Кременецьке педагогічне училище, коледж”. Життя навчального закладу розкриватиметься через діяльність та долю викладачів.

Думка написати про колег виникла неодноразово. У попередньому виданні

“Крізь літа — з любов'ю. Кременецьке педагогічне училище, коледж” є історія училища, коледжу, розповіді про 133

Кучеренко Т.К. вик. математики

Чабовда Ю.І. вик. історії